

Klebety

Kým som na seba navliekala červené montérky, cítila som sa ako hlupaňa. Dostala som ich na Vianoce od manžela namiesto vysnívaných hodínok. Ja som vtedy ešte netušila, na čo by mi akože mali byť, tak som pre pokoj v rodine prehltla frflanice a uložila neželaný darček hlboko do skrine. Až za zimné svetle. Aby som sa na neho nemusela pozeráť a časom naň milosrdne zabudla. Edovi však jeho darček zmysel dával, pretože už bol jednou nohou presťahovaný. Len mi to „akosi“ zabudol povedať.

Pôvodne som sa na tie okná chcela vykašľať. Bývali sme tu ešte len dva mesiace a hoci boli trocha zaprášené, do jari by isto počkali. Lenže slnko nabehlo do jesenného režimu, ktorý priamosúvisel so zmenou jeho obežnej dráhy v neprospech špinavých okien. Ja som zasa nabehla do režimu nezamestnanosti. Divoká kombinácia východiskových podmienok. Jednoducho povedané, viac sa na tie zapatlané sklá nedalo pozeráť.

Rozpažila som ruky, zatočila sa a pozrela do zrkadla. Keby boli nohavice o desať centimetrov kratšie, v páse o dvadsaťpäť čísel užšie a farba červenšia, no, dajme tomu. Kus látky s dvomi rukávami, akože blúzu, som ale odmietala vziať na milosť. Aby som si ju obliekla, musela by som ju celú prešit'. Nesedela mi na nej dĺžka, šírka ani farba.

Aj tak som si na seba tie hávy navliekla viac z trucu ako kvôli estetike. Je mi úplne jasné, že v dedine vzbudzujem pozornosť už len tým, že som. Edova manželka bol doteraz pojem viac-menej abstraktný a zrazu som sa zhmotnila. Nedávno som dokonca mala tú česť vypočuť si zaujímavé veci v miestnom obchode. Síce neboli priamo určené pre moje uši – tety v skutočnosti netušili, že sa rozprávajú práve o mne. Ale ako mali vedieť, že ja som práve ja?

Ešte som si len chystala rebrík pred presklenými dverami obývačky, už sa za plotom čosi mihlo. Susedka si vynášala pred dom štokerlu. Rukami posunula stolček o tridsať centimetrov dopredu, zaprela sa oň a urobila krok. Posun, krok, posun, krok. Ale áno, často sedávala s ďalšími tetuškami pred domom a klebetili. Len nie o deviatej ráno. Začínala som mať neblahý pocit, že dnes podaktorí vynechajú opakujúci sa diel telenovely zo včera a vymenia ho za komédiu „*Baběnka z mesta umýva okná*“.

Okej, ohradiť si pozemok obyčajným plotom z pletiva bez fólie alebo tují je riadna blbosť. Najmä na dedine. Ale nechápem, prečo si o mne ľudia myslia, že som úplne neschopná. Aj v meste občas umývame okná, pestujeme kvety, maľujeme steny a upratujeme. Zemiaky za panelákmi síce nesadíme, ale zato vieme, kde sa dajú kúpiť.

Vyhľadala som svoju obľúbenú hudbu, narvala si do uší slúchadlá a ocenila prvú výhodu totálne asexuálnych montérok – predné náprsné vrecko je pre môj mobil ako stvorené.

Hopsala som hore-dolu po rebríku, namáčala handru do horúcej vody s octom a čoraz viac prachu špiny z okien končilo vo vedre. Občas som hodila tanečný krok alebo kreáciu. Počas počúvania dobrej hudby je jednoducho ťažké zostať stáť len tak.

Ruky ma boleli už po prvom okne a plné zuby umývania som mala po druhom. Zmenila som preto štýl hudby, pridala hlas a opakovala si, že musím byť šťastná. Svietilo predsa slnko a počas dňa určite nebude pršať. (Neviem, či len ja mám také šťastie, ale výskyt dažďa bezprostredne po umytí okien mám štatisticky 98%.)

S každým nahrubo umytým oknom pribudol do hľadiska minimálne jeden pozorovateľ. Pracovníka obecného úradu som preto kútikom oka priradila k zvyšnému obecnstvu. Chvíľu mi trvalo, kým som si všimla, že na mňa splašene máva spoza bránky.

„Dobryjeň,“ vybrala som si jedno slúchadlo z ucha a pretočila očami. Naozaj sa snažím vyslovovať pekne čisto „*Dobrý deň*“, ale zniem pri tom ako neandertálec.

„Dobrý,“ pozdravil ma chlap, keď som prišla k bránke. „Muža máte doma?“

„Nie.“ Niekto musí aj pracovať, nemôžeme si váľať šunky obaja.

„Aha. A kedy príde?“ Dobrá otázka. Posledné dva dni som ho v podstate nevidela. V noci prišiel, už keď som spala a ráno odišiel, keď som ešte spala.

„Netuším,“ pokrútila som hlavou.

„Hmm,“ poškrabkal sa chlapík na brade. „Tak vám tu nechám číslo, nech mi zavolá, dobre?“ Podal mi cez oko kari siete kartičku z tvrdého papiera. Čudne sa pozeral na slúchadlo, ktoré sa mi zahompáľalo okolo krku. „Taká pekná žena a takú strašlivú hudbu počúvate.“

Zazrela som naňho. Čo je zlé na AC/DC?

Po jeho odchode som usúdila, že je čas na prestávku. Tetky striedavo vchádzali a vychádzali zo svojich domov, zajesť si, zapiť, oddýchnuť. A hoci moja babka vždy hovorila, že na jeseň a jar hreje len zubaté slniečko, moje jesenné slnko mi po troch hodinách regulérne pripálilo kožu na krku. Studená voda by potešila.

Najskôr som sa prešla pár metrov k domu, ale potom som si to rozmyslela. Netreba to naťahovať. Toľko už len hádam vydržím, aj keď som z mesta. Vrátila som sa k rebríku a začala stúpať hore. Že sa mi hompáľajúce sa slúchadlo zachytilo o kovovú konštrukciu som si uvedomila, až keď som mala polovicu mobilu vonku z vrecka. Zúfalo som sa ho snažila zachrániť pred pádom a úplne som sa vykašľala na pud sebazáchovy. Pár okamihov som tancovala na rebríku, potom vo vzduchu, kým som nepristála na zemi.

Hudba mi protestne revala dvakrát toľko ako predtým a sklá práve prechádzali záverečnou úpravou. Finále bolo mojou špecialitou. Keď mi mama prvýkrát vysvetľovala vedu o leštení okien novinami, myslela som si, že sa zbláznila. Roky, nutnosť a prax ukázali, že mala pravdu. V poslednom čase som jej teóriu povýšila na novú úroveň a masné šmuhy nemali šancu.

Za normálnych okolností by som mala aspoň mizernú šancu svojou šikovnosťou babkám vytrieť zrak. Na prebitie trápneho pádu z rebríka to však bolo príliš málo a väčší tromf som v ruke nemala.

Poodstúpilasom do vzdialenosti akurátnej na kochanie sa svojim dielom a zastonala som. Keď som potlačila bolesť z narazených častí tela, uznanlivo som cmukla na lesknúce sa okná a odhrýzla si kúsok kože vedľa nechta palca. Vystrela som prsty pravej ruky. Polovica laku z nechtov skončila vo vedre so špinavou vodou. Ale to sa odlakuje a premaľuje. Odreninu na ľavom lakti a zápästí som milosrdne prehliadala. Inak som sa cítila užitočná.

Rovnako ako traktorista, ktorý sa práve na neďalekom poli chystal siať oziminy.

Vraví sa, že každá senzácia je senzáciou len tri dni. Na druhý deň som preto tvrdohlavo odmietala vyjsť z domu. Čo moje uši nezachytia, to ma nemôže zožierať. Nevyberala som ani poštu, preto sa ku mne list dostal až večer, keď sa Edo vrátil z práce. Všimol si ho už ráno, keď odchádzal.

Na obálke bolo roztraseným stareckým písmom napísané *Edovej manželke*. Prekvapene som dvihla obočie a nedočkavo vytiahla malý lístok.

Pozdravujem.

Mohla by som sa Vás opýtať, neprišli by ste mi umyť okná? Mám len dve malé do ulice a tri malé do dvora. Zaplatím Vám.

Len by som Vás veľmi pekne chcela poprosiť, keby ste mohli tie na ulici prísť umyť po tme. Aby Vás nikto nevidel.

Vaša susedka